

VÝBER Z VÝSTUPOV FORMAČNÝCH SKUPÍN HSŽ K TRETEJ TÉME

Téma 3 – Vyjadrenie názoru

1. Čo nám umožňuje alebo bráni hovoriť odvážne, úprimne a zodpovedne v našej miestnej cirkvi (prípadne v našom spoločenstve) a v spoločnosti?

- Umožňuje nám to pocit prijatia a dôvery, ak sa dobre cítime v danom spoločenstve (v kruhu).
- V našom spoločenstve cítim prijatie a viem, že ak by som potreboval niečo povedať, vyjadriť, budem vypočutý.
- V našom spoločenstve sa môžeme rozprávať otvorene. V spoločnosti nám niekedy bráni v otvorení sa mienka druhých. Hovoríme odvážne, keď je potreba riešiť akútne veci, keď vidíme nespravodlivosť a môžeme našim vyjadrením pomôcť.
- Vyjadriť názor slobodne a odvážne si vyžaduje vieru a odvalu. Rešpektovanie postavenia kňaza môže veriacich odradiť od vyjadrenia názoru. Kňaz by sa mal aktívne pýtať na názor spoločenstva (Za koho ma pokladajú ľudia? Za koho ma pokladáte vy?). Záleží na tom, či máme dôveru k ľuďom, s ktorými hovoríme, aj aké s nimi máme skúsenosti (ak zlé, cítime neochotu, nechceme sa opäť sklamať).
- Bráni nám tiež strach, čo sa udeje, keď povieme svoj názor, alebo skepsa, že aj tak to nemá zmysel.
- Problém máme tam, kde naše názory nebudú prijaté, máme strach z neprijatia, zo zranenia, z negatívnych dôsledkov, z výsmechu. Alebo máme predsudky, že ukážeme svoju slabosť alebo svojím názorom ublížime druhým.

- Niekedy hovoríme, ale nevieme druhých povzbudiť. Na to je potrebná Božia milosť. Vďaka nej vieme, čo máme urobiť.
- Nie je problém hovoriť, ale treba mať čo povedať, aby to bolo hodnotné.
- Často je potrebná odvaha, aby sme sa vedeli podeliť s niečím vnútorným, čo sme prežili.
- Niekedy nevieme viesť dialóg, hlavne keď ten druhý má iný názor. Odlišný názor by nás skôr mal viesť k záujmu a skúmaniu, ktorému treba podriadiť svoj názor s túžbou prísť k spoločnému dobru. Keď zotrávame vo svojom názore, to niekedy nie je dialóg.
- Obdivujeme ľudí, ktorí veľa nepovedia, ale vystihnú to dôležité a druhým dajú akoby smerovku do života. Túžime, aby to takto bolo v Cirkvi – aby sme si odovzdávali inšpirovanú pravdu.
- Či vnucujeme svoje názory druhým? Napríklad voči deťom - ak sme o tom presvedčení, že náš názor je správny, snažíme sa ich presvedčiť, aby ho prijali.
- Naša otvorenosť často závisí od toho, aký vzťah máme s daným človekom - keď sme milovaní a prijímaní, nebojíme sa odmietnutia, vtedy je ľahšie hovoriť. V tom, čo druhému hovoríme, musí byť láska. Zároveň je dôležité priznať si chybu, keď sme sa mylili.
- Pýtajme sa Ducha Svätého, čo, kedy a ako máme povedať - napr. aj vo výchove detí.
- Aby som mal čo povedať, musím sa orientovať v problematike, o ktorej sa hovorí.
- Hovoríme len vtedy, ak sme v osobnom priateľstve s kňazom, ináč sa bojíme aj malej konfrontácie.
- Svet očakáva od kresťanov súlad medzi slovom (názorom) a životom.
- Slobodne vyjadrujem svoj názor, lebo:
 - som zodpovedný,
 - záleží mi na spoločenstve,
 - milujem.
- Takto formované spoločenstvo, potom bude vedieť sa vyjadriť aj navonok, voči okolitému svetu.
- Ľudia nechcú počuť pravdu, ktorá ich usvedčí z nesprávneho konania alebo z lenivosti.

2. Kedy a ako dokážeme povedať, čo je pre nás dôležité?

- Keď sa cítim v spoločenstve prijatý. Keď nie je moje vyjadrenie prerušované (skákaním do reči, nevyžiadaným povzbudzovaním, hoc aj v dobrom).
- Keď je na to vhodný čas. Niekedy je dobre povedať veci priamo, inokedy citlivo. Nemala by chýbať láskavosť.
- Vo vyhrotených situáciách, keď vieme, čo je pre nás dôležité, povedať, aký máme- rebríček hodnôt. Dôležité veci je potrebné povedať v pokoji a s rozvahou. Vedieť prezentovať to, čo chceme povedať bez posudzovania, hnevu, horkosti.
- Kresťan by sa mal vedieť ozvať, keď sa deje niečo zlé - aj keď ide proti názoru väčšiny.

3. Aký je náš vzťah s miestnymi médiami (nielen katolíckym)?

- Vzťah je všeobecne pozitívny, pričom si dávame pozor na konečný výsledok. Uvedomujeme si dôležitosť ozvať sa pri klamstvách a keď je niečo za hranicami morálky overovať si zdroje.
- Žiaden (resp. sme iba pasívni prijímatelia).

4. Kto hovorí v mene kresťanského spoločenstva a ako sa vyberá?

- V našom hnutí sú to animátori (pre kruh), oblastný pár, národný pár. Vyberajú sa voľbami.
- Hovorí hovorca, kňaz aj laici, podľa hierarchie, pričom ani kňaz nie je neomylný. V spoločenstve má právo sa vyjadriť každý, aj mladí a noví.
- Mediálna diakonia – hnutie by malo mať hovorca, ktorý bude hnutie viac prezentovať v médiách. Hovorca spoločenstva by mal byť zasadený v charizme spoločenstva, farnosti – vyjadrovať sa kompetentne – musí milovať Cirkev.
- Hovorí ten, ktorý má zodpovednosť. Ináč je dobré, keď každý v spoločenstve sa vie aspoň v všeobecných rysoch vyjadriť, keď je oslovený.
- Necítíme potrebu sa vyjadrovať v médiách.
- Zle je, ak má za všetko priamu zodpovednosť kňaz – treba delegovať zodpovednosti na laikov, aj keď sa potom oni zodpovedajú tomuto kňazovi.

HSŽ Synodálny tím